

Arrest

nr. 275 173 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker samen met zijn echtgenote op 29 juli 2020 had ingediend, onontvankelijk verklaard.

1.2. Op dezelfde datum werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, dat als volgt is gemotiveerd:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., A.I.

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: Grodzenskaya

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van en geldig paspoort.”

1.3. Ook aan verzoekers echtgenote werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zij vecht deze beslissing aan met een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. 272 975.

1.4. Het beroep dat verzoeker samen met zijn echtgenote bij de Raad indiende tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing werd met het arrest 275 172 van 11 juli 2022 werd verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van de artikel 7, 74/13 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Verzoeker zal hierna aantonen dat onder meer art. 8 E.V.R.M geschonden werd.
Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RW 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoekster - want mocht zij dit überhaupt gedaan hebben zou zij niet tot dergelijke beslissing kunnen gekomen zijn.

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet het CGVS zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het CGVS in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

De verzoeker wees in de aanvraag 9bis op zijn gezinsleven met zijn meerderjarige dochter D..
Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In de context van immigratie wordt het gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet vermoed, maar moet er sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid die verdergaan dan een louter affectieve band (EHRM, Kwakye-Nti and Dufie v. the

Netherlands (dec.); EHRM Slivenko v. Latvia [GC], § 97; EHRM A.S. v. Switzerland, § 49; EHRM Levakovic v. Denmark, §§ 35 and 44).

Het EHRM heeft in verschillende arresten echter geoordeeld dat er weldegelijk sprake is van een gezinsleven onder het artikel 8 E.V.R.M. in het geval van jongvolwassenen die nog steeds bij hun ouders inwonen en nog geen eigen gezin hebben gesticht (EHRM 23.06.2008 Maslov t. Oostenrijk GK(§ 62; EHRM 02.06.2020 Azerkane t. Nederland, §§ 63-64).

Het is duidelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier en geen concrete belangenafweging heeft gemaakt in het licht van het artikel 8 E.V.R.M.

De verzoeker wees in zijn aanvraag op het feit dat hij met zijn dochter samenwoont en een gezin vormt. Haar dochter heeft altijd samen met hem en zijn echtgenote in België gewoond. Zij heeft heel nauwe banden met verzoeker die zij dagelijks nodig heeft. De verwerende partij houdt bovendien geen rekening met het feit dat verzoekers dochter D. geen eigen gezin heeft en niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. Op heden studeert zij nog aan de Universiteit van Gent en het merendeel van haar tijd wordt aan haar studies besteed. Zij heeft de ondersteuning van de verzoeker nog steeds nodig.

Uit de hierboven opgesomde rechtspraak van het EHRM blijkt dat de band van de verzoeker met zijn meerderjarige dochter weldegelijk onder het artikel 8 E.V.R.M. valt.

De verwerende partij houdt geen rekening met alle elementen van zijn dossier en schendt hierdoor de motiveringsplicht en het artikel 8 E.V.R.M.

Naast het gezinsleven wordt ook het privéleven door het artikel 8 E.V.R.M. beschermd. Net zoals het gezinsleven is ook het privéleven een autonoom begrip.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft gesteld dat het privéleven onder andere de fysieke en de psychologische integriteit alsook de sociale ontwikkeling en de identiteit van de persoon omvat:

"Private life is a broad concept incapable of exhaustive definition (Niemietz v. Germany, §29; Pretty v. the United Kingdom, §61; Peck v. the United Kingdom, §57). It covers the physical and psychological integrity of a person and may "embrace multiple aspects of the person's physical and social identity" (Denisov v. Ukraine[GC], § 95; S. and Marper v. the United Kingdom[GC], §66).

Vrij vertaling:

Het recht op privéleven is een breed concept dat onmogelijk op een exhaustieve wijze gedefinieerd kan worden. [...] Het raakt de fysieke en de psychologische integriteit van een persoon kan ook veel aspecten van iemands zijn psychologische en sociale identiteit omvatten.

Het EHRM heeft in de zaak Hoti t. Croatië (EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121) gesteld dat maatregelen die het verblijfsrecht in een staat beperken in bepaalde gevallen een schending kunnen uitmaken van het artikel 8 E.V.R.M. indien zij een disproportionele inmenging vormen in het privé leven:

"Having said that, the Court reiterates that measures restricting the right to reside in a country may, in certain cases, entail a violation of Article 8 of the Convention if they create disproportionate repercussions on the private or family life, or both, of the individuals concerned. »

(EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121)

Vrij vertaling:

Dit gezegd zijden, herhaalt het Hof dat maatregelen die het recht op verblijf in een land beperken in bepaalde gevallen een schending van het artikel 8 van de Conventie met zich meebrengen wanneer zij een disproportionele weeral op privé- of familielevens of beiden met zich meebrengen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de banden van een gevestigde vreemdeling en zijn omgeving vallen onder de definitie van het privéleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. gelet op het feit dat deze banden een deel uitmaken van de sociale identiteit. Een beslissing tot verwijdering of een beëindiging van het verblijf maakt steeds een schending uit het privéleven. Er moet bijgevolg afgetoetst worden of de

beslissing tot beëindiging van het verblijf een proportionele en in een democratische staat noodzakelijke inmenging vormt in het privéleven van verzoekster. (Maslov and Others v. Austria[GC], § 63).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende met de volgende elementen geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van verzoekers privéleven onder het artikel 8 EVRM. De verzoekende partij verblijft sinds 2007 samen met zijn dochter en echtgenote in België. Zij heeft hier schoolgelopen en studeert op heden aan de Universiteit van Gent. De verzoeker en zijn echtgenote hebben haar altijd gesteund. De verzoeker en zijn echtgenote zijn geïntegreerd en hebben hier de Nederlandse taal geleerd. Zij hebben sterke sociale banden met België ontwikkeld en hebben zich op heden ook onze waarden en normen eigen gemaakt. Zij kunnen bovendien tewerkgesteld worden in een knelpunt beroep.

De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de verzoeker door haar lange verblijf in België een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd.

De motiveringsplicht en het artikel 8 E.V.R.M. worden geschonden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen individueel onderzoek heeft gedaan naar zijn situatie zoals dit wel wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) werd geschonden, evenals de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Dit recht is evenwel niet absoluut. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich volledig beroept op de elementen die hij had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd gesteld in de beslissing tot onontvankelijkheid van die aanvraag werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Aldus werd geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat, voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, geen afdoende individueel onderzoek zou zijn gedaan naar zijn situatie.

De Raad verwijst verder naar zijn arrest 275 172 van 11 juli 2022 waarin hij het beroep tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, verwerpt. Hierin werd geoordeeld dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker in het thans voorliggend verzoekschrift dezelfde argumenten herhaalt en hiermee evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Waar verzoeker nog de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, stelt de Raad vast dat in casu wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort. In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Die eerstgenoemde beslissing werd immers aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat zoals reeds gesteld inmiddels door de Raad werd verworpen.

Samengevat toont verzoeker noch aan dat de verwerende partij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM heeft geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS